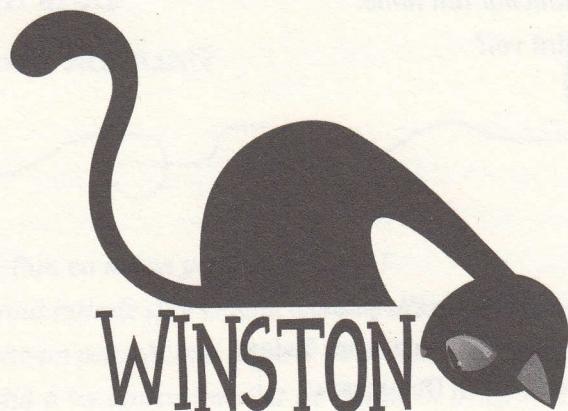

Libris .RO

Respect pentru oameni | **Frauke Scheunemann**

Agentul cu lăbuțe moi

Traducere din limba germană

de Adela Motoc

Sunt un erou.

Sau poate nu sunt?

— Pun eu mâna pe tine, afurisito!

Omul întinde spre Odette labă lui uriașă. Odette se ghemuieste speriată într-un colț, cât mai departe de el. Dar n-are niciun rost, pentru că individul o va apuca imediat de ceafă. În orice caz, aşa crede el. Fiindcă, fireşte, eu nu intram în socotelile lui: eu, Winston Churchill, motan fără frică și fără prihană! Calculez iute distanța, apoi sar. Fără frică și fără ezitare! O fracțiune de secundă mai târziu, aterizez pe umerii răufăcătorului. Duhnește a tutun și... a brad. Adică exact ca lucrul ăla pe care îl târăște Werner în casă de Crăciun. Uluitor! Dar nu mai am timp să mă gândesc la asta, pentru că tipul începe să se scuture zdravăn ca să scape de mine. Mă reped hotărât cu ghearele spre obrajii lui.

— Aaaa! Ce-i asta?

Își retrage grăbit brațul dinspre Odette și încearcă, în schimb, să mă înhațe pe mine. Dar nu mă prinde – sunt prea agil pentru el. Odette, cea mai frumoasă pisică albă din lume, sare din colțul ei.

— Fugi, Odette, fugi de-aici! îi strig. O să-i distrag eu atenția!

— Nu, Winston, nu plec fără tine!

— Ba da, e mai bine! Pleacă! strig eu încă o dată, dar inimioara mea de pisică tresaltă de bucurie, pentru că Odette vrea să rămână lângă mine.

Înainte ca individul să scape din ghearele mele, îi mai trag o lovitură de labă. El scoate un urlet și iar încearcă să mă prindă.

— Ah, Winston, șoptește Odette, ești atât de...

— ...Gras! Fă loc!

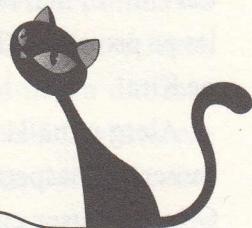
Eu, gras? Odette!!! Ce înseamnă asta? Casc ochii mari și o privesc pe Odette consternat. Cum poate să mă jignească așa? Doar sunt eroul și salvatorul ei!

Respect pentru domeniul cărtii

Permiteti-mi să mă prezint:

motanul Winston, consilierul fetelor.

În niciun caz motan de companie!

Nu Odette este cea care m-a jignit atât de odios, ci colocatarul meu uman, profesorul Werner Hagedorn, care se pare că vrea să se aşeze aici. Şi anume pe canapeaua pe care stau acum, visând cum o salvez pe Odette de un teribil răufăcător. Fir-ar să fie! Era un vis fantastic şi tare mi-aş fi dorit să ştiu ce voia să-mi spună Odette. Ce-i drept, în viaţă reală noi nu ne-am întreţinut prea des. La urma urmei, eu locuiesc aici, pe Hochallee, la numărul 106a, sus, la etajul doi, iar Odette hoinăreşte mai mult prin curtea din spate a casei noastre. Dar în loc să aflu ce mi-ar fi şoptit Odette la ureche, sunt împins fără menajamente la o parte de Werner. Se trânteşte zgomotos lângă mine pe canapea. Ce obrăznicie! Ofensat, sar pe podea. Dacă Werner îşi închipuie acum că îl voi mai lăsa să mă scarpine cu una, cu două, se înşală. Pentru mângâieri oricum nu contez deloc pe el, nici vorbă! Cel puţin de la o vreme încوace, pentru că, de ceva timp, Werner şi cu mine nu mai locuim singuri în apartamentul nostru spaţios din Harvestehude, cartierul select al Hamburgului. Asta fiind că ne-am ales cu două noi colocatare – Ana şi Kira. La început, Ana stătea aici numai peste zi, lucrând ca menajeră, dar de când a fugit de fostul ei prieten, s-a mutat la noi împreună cu fiica ei, Kira.

Kira şi cu mine am trecut deja printr-o aventură incredibilă şi, deşi eu am crezut întotdeauna că nu pot suferi copiii, între timp am

devenit cei mai buni prieteni. Un motiv în plus pentru ca acum să-l las pe prostăncul de Werner să stea pe canapea și să mă duc să o caut pe Kira!

Alerg până la capătul lungului nostru corridor. Acolo este fosta cameră de oaspeți, care acum este a Kirei. Ușa este abia întredeschisă. O împing ușor cu botul, ca să-mi fac puțin loc, și mă prelungesc în cameră. Kira stă la micul birou de sub fereastră. Probabil că tocmai își face temele. Din două salturi, ajung de pe podea pe pat, iar de acolo pe birou. Într-adevăr, Kira scrie ceva într-un caiet de școală.

— Bună, Winston! strigă ea bucuroasă și mă scarpină după urechi.

Miorlau, asta da întâmpinare! Mă arunc de pe tăblia biroului în poala Kirei și încep să torc. Dacă tot nu pot să-mi duc mai departe frumosul meu vis, măcar merit din plin niște mângâieri. Torc și mai tare.

— Așa, drăguțule! Îți place, nu-i aşa? zâmbește Kira. Apropo, Pauli și Tom s-au interesat de tine. Voiau să știe ce mai faci.

Pauli (Paula, de fapt) și Tom sunt colegi de clasă ai Kirei și, totodată, cei mai buni prieteni ai ei. Sunt împreună în clasa a VII-a C la Gimnaziul Wilhelmin. Amândoi sunt de nădejde, serios. Am avut ocazia să mă conving de asta personal. Cum am reușit să-o fac, ca motan? Foarte simplu: am făcut schimb de corpuri cu Kira și am mers la școală în chip de fată de doisprezece ani. IMPOSSIBIL? Nu. Chiar aşa s-a întâmplat! și pe urmă, până să facem schimbul înapoi, i-am luat maul unui infractor și am ajutat-o pe mama Kirei să evite mari probleme cu poliția. Sfântă sardină în ulei, ce poveste palpitantă a mai fost și asta!

Dar să luăm pe rând: acum câteva săptămâni, Kira și cu mine am ajuns pe un șantier în timpul unei furtuni și am fost loviți de un fulger. Și asta exact în clipa în care amândoi ne doream să fim altcineva. Mda,

dorința ne-a fost împlinită, deoarece, când ne-am revenit, nimic nu mai era ca înainte: eu, Winston, mă aflam în corpul de fată al Kirei. Ea, Kira, a devenit dintr-odată Winston, motanul negru din rasa British Shorthair. Și fiecare putea citi gândurile celuilalt. Deși asta era un avantaj, schimbul de roluri nu ne-a căzut deloc bine. Mie din cauză că m-am pomenit din senin că trebuia să mă duc la școală în fiecare dimineață în chip de Kira, lucru care la început mi s-a părut îngrozitor. Scârba de Leonie și gașca ei de nesuferite au încercat să-mi vină de hac. Și poate că ar fi reușit, dacă n-ar fi fost Tom și Pauli. Cu ei alături, nu mi s-a putut întâmpla nimic rău. Sunt un pic mândru că am reușit să-i câștig pe amândoi ca prieteni pentru Kira. La început ei nici nu știau că, de fapt, sunt un motan, iar Kirei nu i-ar fi dat prin minte să se împrietenească cu ei. Prin urmare, într-o oarecare măsură, am fost consilier de fete.

În ciuda acestei experiențe palpitante, nu voiam să rămân până la sfârșitul zilelor mele în corpul Kirei. În adâncul inimii, sunt parțial truped, nu biped. Dar cum să facem schimbul la loc? Când nu mai speram să găsim vreo soluție, lui Tom i-a venit ideea salvatoare, pentru care nici măcar nu aveam nevoie de un fulger... Pe scurt, totul s-a încheiat cu bine: Kira a devenit din nou fată, iar eu iarăși motan. Din păcate, de atunci nu ne mai putem citi unul altuia gândurile. În orice caz, nu verbal. Dar, cu toate astea, ne înțelegem chiar foarte bine. D-asta știe Kira cât de mult m-aș bucura să-i revăd pe Tom și pe Pauli!

— Mă gândeam să te iau cu mine la următoarea noastră întâlnire. Care, *întâmplător*, are loc azi după-amiază la chioșcul cu înghețată. Înainte de asta, putem să mai dăm o raită prin curtea din spate și să-i vizităm pe amicii tăi. Sau pe o anumită amică.

Kira îmi zâmbește cu subînțeles. Firește că știe că Odette mi se pare

trăsnet. La urma urmei, ne-am întreținut destul de des pe tema asta când încă puteam să ne citim gândurile. Odette este cea mai frumoasă pisică pe care o cunosc. Are o blâniță albă ca zăpada, cu sclipiri de mătase și ochi de un negru adânc, în care ai putea să te și îneci. Și, deși trăiește ca o pisică de curte, fără stăpân, este o adevărată doamnă. Din păcate, multă vreme m-a considerat un motan de companie cu nasul pe sus, arrogант și moleșit. Ceea ce este o totală stupizenie, bineînțeles! Eu sunt educat, nu înfumurat¹ – o deosebire uriașă! De aceea, Kira mi-a dat o serie de ponturi despre cum aş putea să intru în grațile lui Odette. Și n-au fost deloc rele. Așa se face că Odette și cu mine ne-am împrietenit cât de cât și, când ne întâlnim întâmplător prin curte, sporovăim cu placere despre banalități – despre vreme sau despre ultima masă pe care am luat-o, de pildă. Dar cu siguranță că pentru Odette nu sunt un erou, așa ca în visul meu. Nu încă. Fiindcă sunt al naibii de hotărât să schimb asta.

¹ În original, joc de cuvinte inadecvat între *gebildet* („educat“) și *eingebildet* („înfumurat“) (n. tr.).

Oare poți să împărtășești un vis cu altcineva?

Și cum de nu-ți poți alege colegii?

 O oră mai târziu, Kira terminase temele pentru acasă și am pornit spre chioșcul cu înghețată. Bineînțeles, nu fără ocolul promis prin curtea din spate. Ca să nu venim în vizită cu mâna goală, Kira luase cu ea un castronel cu ficat de pasăre, care este nu numai unul dintre felurile mele de mâncare preferate, ci o delicatesă care o încântă și pe Odette. Mai ales atunci când e proaspăt, ca astăzi.

— Pis, pis, pis! îi strigă Kira pe colegii mei de curte și o ia spre platforma pubelor.

Ăsta este locul de întâlnire al pisicilor, cum ar veni. Acoperișul platformei este aproape singurul loc din curte unde soarele bate mai toată ziua. Aici este chiar cald, iar vântul nici nu se simte. Așadar, locul perfect în care să mai omori timpul.

Dar astăzi, platforma pare părăsită. Nu sunt acolo nici Odette, nici prietenii ei, Caramel și Spike. Îmi pare rău de Odette, desigur, dar pe ceilalți nu-i regret deloc. E drept că nu mă mai cert cu ei ca acum câteva săptămâni, când am făcut pentru prima oară o vizită în curte împreună cu Kira. Dar nici nu pot să zic că suntem cei mai buni amici. Și nici nu vom deveni vreodată, pentru că suntem, pur și simplu, prea diferiți: în timp ce eu, Winston Churchill, sunt un motan cu un pedigree impecabil și mă trag din renumita rasă British Shorthair, am o blană de un negru profund, foarte bine îngrijită și cele mai bune

maniere, Spike și Caramel sunt, ca s-o spun pe șleau, niște vagabonzi oarecare. Spike este cam gras și tărcat, iar Caramel are blana maronie, ciufulită rău și neîngrijită. Și amândoi sunt niște necioplăți. Mare minune că o doamnă ca Odette pare să se simtă atât de bine în compania lor. Desigur, asta spune multe despre caracterul ei: în ciuda originii ei neîndoios nobile, ea nu se consideră prea fină pentru cei doi. Prin urmare, Odette nu este numai nobilă, ci și mărinimoasă. Numai că, din păcate, acum lipsește.

— Pis, pis, pis! strigă încă o dată Kira, după care pune pe platformă castronelul plin cu mâncare și își rotește privirea prin curte. Ei, unde-ți sunt prietenii?

Sar pe platformă și lungesc gâțul. Apoi mă uit la Kira. Ea îmi ghicește imediat gândul.

— Ești dezamăgit, nu? Ai fi vrut s-o vezi pe Odette, nu-i aşa?

Miaun tare, iar Kira zâmbește.

— Ei, hai, mai așteptăm o clipă. Dacă simte miroslul ficatului ăstuia delicios, sigur vine. Mai avem puțin timp până la întâlnirea de la chioșc.

Se aşază lângă mine pe platformă și mă scarpină după urechi. Miau, splendid! Mă întind cât sunt de lung și-mi dau capul pe spate.

După un timp, se aude ceva în fundul curții. Odette! Imediat îi recunosc miroslul. Sar iute în picioare și încerc să mă prezint într-un mod cât mai favorabil. Mă dau mare și îmi împing pieptul înainte. Acum ar trebui să am un aer destul de distins. Cel puțin aşa sper!

— Bună, Winston, mă salută prietenos Odette. Ce ai, nu te simți bine?

— Ăăă, bună, Odette! Dar ce vrei să spui?

— A, nimic. Te ghemuisești aşa de chinuit, c-am crezut că poate te doare ceva.

Respect pentru caleidoscop
Brrr! Par chinuit? Și mi-am dat atâta osteneală! Dezamăgit, mă destind și mă scutur scurt.

- Dimpotrivă. Mă simt excelent. Mă bucur să te văd.
- Și mie îmi pare bine că ne-am întâlnit. Să vezi ce întâmplare!

Închipui-ți că noaptea trecută te-am visat.

Adevărat? Nu sé poate! Și ea m-a visat?

— Ăăă, da? Cum anume? Încerc să aflu de la Odette.

— Hm, nu-mi mai amintesc exact... dar cred că m-ai salvat. De un monstru. Sau de un om rău. Eram în primejdie și m-ai ajutat. Nostim, nu?

„Nostim“ nu e cuvântul potrivit. Mi se pare de-a dreptul incredibil!

— Închipui-ți, Odette, și eu am...

Dar, până să apuc să-i explic că avuseserăm același vis, Kira mă împinge într-o parte și o ia pe Odette în brațe.

— Uite, Odette. Îi-am adus ceva de mâncare. E proaspăt gătit. Și, firește, mama iarăși a făcut prea mult!

Menno¹, Kira, avem ceva mai important de discutat decât aprovizionarea cu mâncare. Dar momentul a trecut și Odette îi mulțumește politicos Kirei, torcând ușurel. Apoi se întoarce din nou spre mine.

- Unde eram?
- La visul tău!
- Ah, da. Numai că iar l-am uitat. Oricum, nu era aşa de important.

Fir-ar să fie!

— Foarte drăguț din partea voastră că mi-ați adus ceva bun. Din

¹ Din franceză: *mais non* („ba nu“). Preluat după cel de-al Doilea Război Mondial mai ales de către copiii din zona de ocupație franceză din Germania și răspândit apoi mai departe (n. tr.).

păcate, n-am deloc poftă de mâncare. Tocmai am prins un șoarece gras.

Ce? Pfui! Vânătoare de șoareci! Ca motan de apartament, știu de astfel de practici doar din auzite, firește, și nu-mi pot închipui ce plăcere poți să obții de pe urma lor. Nu mai zic că n-ai cum să pui pătrunjel pe un șoarece pe care l-ai prins! Și numai pătrunjelul face mâncarea perfectă. Mai bine o las mai departe pe Ana să-mi gătească. Dar bineînteles că nu vreau să critic regimul alimentar al lui Odette, aşa că prefer să tac.

— Le dau de veste lui Spike și lui Caramel, lor sigur le e foame.

Oh, nu! Nu ăia doi! Înainte să apuc s-o opresc, Odette a și sărit de pe platformă și a dispărut în fundul curții. Miorlau! Astăzi nimic nu iese ca lumea. Și eu chiar n-am chef să-i aştept pe Caramel și pe Spike. Fac și eu un salt jos și pornesc spre poartă. Kira aleargă după mine.

— Hei, Winston! Unde vrei să fugi? Odette nici nu s-a atins de mâncare. Sigur se întoarce repede. Așteaptă și tu o clipă!

Kira pare dezamăgită. Este de înțeles: la urma urmelor, adusese castronelul cu mâncare ca să-mi facă o plăcere. Aș fi vrut să-i pot explica de ce vreau acum să plec. Cât am fost unul în corpul celuilalt, asta nu era o problemă, puteam să ne înțelegem în gând. Acum nu mai merge. Păcat, dar nu se mai poate schimba nimic. Oricum n-aș mai vrea să fiu fată, mi s-a părut mult prea stresant. Prea multe fandosite pentru un motan ca mine!

— În sfârșit, ați apărut!

Evident, Tom și Pauli ne așteptau. Stăteau pe scaunele de răchiță de pe terasa Eismarie. Oficial, este terasa preferată a tuturor Wilhelminilor (aşa își spun elevele și elevii de la Gimnaziul Wilhelmin).

Pauli se ridică, ne vine în întâmpinare și se apărează să mă ia în brațe.

— Winston, băiete, motan bătrân ce ești! De mult nu te-am mai smotocit. Chiar mi-a fost dor de tine.

Prrr, prrr, PRRR! Și mie la fel. Ceea ce este uluitor. Dacă în urmă cu câteva luni mi s-ar fi spus că mă voi lăsa de bunăvoie luat în brațe de un copil – ba mai mult, c-o să-mi facă plăcere –, m-aș fi tăvălit pe jos de râs. Înainte să-i cunosc pe Kira și pe prietenii ei, nu puteam să sufăr copiii. Îmi păreau prea zgomotoși și prea sălbatici. Dar între timp a trebuit să recunosc că, fără copii, viața mea era tare plăcitoare. Așa de... LINIȘTITĂ!

— Așa, pisicuțe răsfățate ce suntetă, intervine Tom, uitându-se cu reproș peste marginea ochelarilor lui mari și maronii, cu rame de corn, și încrățindu-și nasul plin de pistriu. Gata cu alintatul! Am nevoie urgent de o înghețată spaghetti¹ cu multă ciocolată rasă pe deasupra. Hai să comandăm odată! Ziua de azi de la școală m-a făcut praf!

— Cum așa? Ce-a fost așa de rău? se interesează Kira plină de compasiune. Mie mi s-a părut totul în ordine.

— Mda, dacă în loc de un patru la mate aş fi primit un doi, nici eu nu m-aș fi plâns. Dar cel mai mult și mai mult mă enervează noua idee de *Klassen-Buddy*² a domnului Prätorius, oftează Tom din adâncul rărunchilor.

Domnul Prätorius este profesorul de biologie de la a VII-a C și, totodată, dirigintele clasei. Un om foarte de treabă – și un mare iubitor de pisici, firește! Mă mir că a putut avea o idee pe care Tom s-o găsească groaznică. Chiar dacă eu n-am cum să pricep ce este ăla

¹ Înghețată de vanilie servită sub formă de spaghetti, cu *topping* de căpsune în chip de sos de roșii (n. tr.).

² *Klassen-Buddy*, lansat în Germania în 2014, este un program în care elevii participă activ la configurarea vieții lor școlare, învățând să își asume răspunderi (n. tr.).